Ч. 232. Субота 3 падолиста (22 жовтня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

† Архикнязь Отто.

Вчера о годинї 6 вечером помер у Відни Архикнязь Отто, брат Наслїдника престола Найдост. Архикнязя Фердинанда, в 43-ім роцї житя. Про послїдні хвилї Архикнязя доносять з Відня: В ночи з середи на четвер Архикнязь Отто мав сильні напади дихавицї, однако без горячки. Брак віддиху тревав цїлий слїдуючий день, лагоджений хвилями вдихуванєм кисня і лагодячими средствами. По полудни стан погіршив ся так дуже, що епископ Маршаль удїлив Архикнязеви єлеопомазаня. О годинї 5-ій вечером дихавиця сильно збільшила ся і мимо всїх лїкарских средство около 6-ої години Архикнязь помер. Аж до послїдної хвилї Архикнязь був в повній сьвідомости і смерть була лагідна. Сейчас повідомлено Цїсаря в Шенбрунї о смерти Архикнязя. Рівнож повідомлено Архикнягиню Марию Йосифу, жену покійного, перебуваючу в Мірамаре і брата Найдост. Архикнязя Франц Фердинанда. Архикнягиня Мария Тереса, мати покійника, була без перерви при ложи недужого сина.

Korresp. Wilhelm доносить, що причиною смерти Архикнязя була дихавиця. Вчера перед полуднем Архикнязь чув ся розмірно добре і о погіршеню свого стану цїлком нїчого не знав. Однако мимо того в полуднє висказав бажанє, аби з огляду на сьвято епископ Маршаль удїлив єму єлеопомазаня. Епископ Маршаль від часу прибутя Архикнязя до Відня майже кождого дня по полудни перебував у него. Епископ по полудни виповнив бажанє недужого. Архикнязь був цїлком сьвідомий і не було познак близької смерти. Недужий розмавляв досить довго з епископом, а пізнїйше, коли був вже утомлений, задавав єму питаня на письмі, як звичайно робив за час цїлої своєї недуги. О годинї 5 Архикнязь знов жалував ся на дихавицю, а коли скоро прикликано домашного лїкаря дра Кавдерса, положенє було вже дуже грізне і мимо приміненя всїх средств о годинї 6-ій наступила смерть. В хвили смерти були при ложи недужого мати Архикнязя Мария Тереса, епископ Маршаль і гофмайстер бар. Кавріяні, котрий сейчас повідомив Цїсаря о смерти. О годинї 7 прибув Цїсар без дружини і удав ся сейчас до ложа помершого, де забавив 25 мінут. Також прочих перебуваючих у Відни членів цїсарскої родини повідомлено о смерти. Між иншими членами родини цїсарскої прибули на місце Архикняжна Мария Анунцията і Архикнязь Франц Фердинанд з женою.

Вісти полїтичні.

Сполучені Держави і Япання. — Німеччина супротив нової програми анґлійскої адміралїциї. — Здоровле султана.

Правительство Сполучених Держав в Калїфорнії видало зарядженє, що дїтям Японцїв замешкалих в Калїфорнії не вільно ходити до американьских публичних шкіл. Зарядженє то спонукало японьске правительство до енерґічної дипльоматичної акциї. Японьский амбасадор Аокі — як доносить новойорский дописуватель Times-а — мав довгу конференцию з секретарем державним Рутом і зажадав, аби японьскі піддані в Калїфорнії уживали повних прав, запоручених їм договором з р. 1894, а перед усім прав посиланя японьских дїтий до державних шкіл в Сан Франциско. Рут мав обіцяти, що займе ся тою справою безпроволочно. Кажуть, що над тою справою відбула ся вже нарада президента Рузвельта з мінїстрами, та що порішено в тій справі вплинути на калїфорнійске правительство в користь Японцїв. По конференциї з Рутом амбасадор Аокі зложив заяву представителям праси, в котрій не пробовав обнижити грізного значіня теперішної противамериканьскої аґітациї в Японії. Здасть

7)

З подорожий по Австралії.

після П. Беллярдї'го, П. Фішера, дра Фікка і др.

зладив К. Вербенко.

(Дальше).

5. Із споминів інжинера.

— Кілько бочівок соленого мяса маємо ще?

— Около трийцять.

— Того вистане нам на дві недїлї, коли хіньскі кулї будуть разом з нами їсти.

— Бодай тоті, що ще у нас лишили ся і не повтїкали ще вчера, коли наспіла перша злощастна вість.

— З них поробили ся копальники золота, мої панове, то й нам не остане ся нїчого иньшого. Аж не хоче ся вірити, таке банкротство! Шкода красного гроша!

— Дїти, не жалуймо за грішми, то не були наші, а тоті, що їх стратили, мають ще більше. Подумаймо самі о собі та й о тім, що ми при тім банкротстві найбільше потерпіли.

— Погана то історія сидїти так серед австральскої пустинї з довгою на десять кільометрів зелїзницею, котра не має нїгде получення.

— Пустиня не така то й зла. До оселї копальників золота в Тувумба нема й кільометра дороги.

— А там тепер ґуляють. Там в шинку „під канґуром“ прибили нинї рано знову банкнот на пятьдесять фунтів на стїну і підписали: „На пропитє!“ Тоті людці, коли я там перед тим був, старали ся вже від самісенького рана, щоби той банкнот зменшив ся, а господар заохочував пильно до питя.

— А хтож дав тоті гроші?

— Якийсь щасливий копальник, що знайшов великий кусень золота і кілька малих та продав знаменито свою копальню.

— От і нам було хиба стати копальниками золота.

— Коби ми мали потрібні гроші до того! Але о скілько я знаю, любі приятелї, то ми всї разом не маємо тілько, кілько потреба, щоби заплатити за лїценцию і за перше устройство копальнї.

— Тоті падлюки підприємцї винні нам платню за цїлий місяць; мусимо тепер відшкодувати ся тим, що ще єсть.

— Чистий глум. То все дрантє нїчого не варто.

— Я хотів продати шини, але тоті гольтяпаки в копальницкій оселї висьміяли мене і сказали, що були би дурні, як би за то платили, що можуть даром мати. Чейже їм нїхто не заборонить забрати шини, скоро би они могли їм до чогось придати ся.

Так розмавляли з собою три мужчини в деревлянім бараку, котрий разом з кількома иншими творив австральску стацию зелїзницї Тувумба. В других бараках лежали знаряди робітничі і деякий провіянт. В трох великих хатах були розміщені хіньскі робітники або кулї. Сама зелїзниця лежала в Квінслендї в північно-всхідній Австралії і єї побудовало одно анґлійске товариство на спекуляцию в копальницких сторонах межи Потсдамом а Єріхоном. Зелїзниця ішла просто з полудня на північ, до неї не прилучала ся нїгде ніяка зелїзниця, а стояла лиш в звязи з рікою Вареґо на полудни. Переговори товариства з другими зелїзницями і з австральским правительством були розбили ся, льондоньскі підприємцї мусїли длятого нагло покинути сю справу, і так застановили будову.

Всї три мужчини мали повну причину бути невдоволеними, бо то були інжинери зелїзницї, котрі тепер без всяких средств сидїли в австральській пустини. Гроший вже не можна пізнати, було написано в листї, що наспів вчера, інжинери нехай дають собі як можуть раду з хіньскими кулї, що були за робітників при будові та нехай відшкодують ся тим, що ще знайде ся.

Отже они зібрали ся в бюрі на раду: один Німець, Еріх Бішоф, один Анґлієць іменем Кляй і Француз Анатоль Шарль. Нарада вела ся в анґлійскій мові.

— Розважмо, що нам тепер остає ся — сказав Кляй. Зробім інвентар, котрого би нам тримати ся. Отже насамперед бараки.

— Заждїть! — перебив єму Шарль — великий барак кулїв треба відчислити. Тоті злодюги розібрали єго сеї ночи і поставили на ново недалеко оселї копальників золота. Крім того були ще й так ласкаві, що забрали всї знаряди з собою. Ви ще нинї рано спали, коли я вже вийшов був на прохід. Я мусів спокійно дивити ся на то, як тота ватага відходила з тими річами.

ся бути певною річию, додає Times, що навіть тепер, по оголошеню довгих телеґрамів з Токіо в новойорскій пресі, американьский загал не має таких точних вістий як вашинґтоньске правительство і японьска амбасада і що положене єсть о много поважнійше, ніж донесли телеґрами. Аокі заявив, що поведене властий Сан Франціска викликало величезне обурене в Японії. Токійске правительство знає вправді, що заряджене против японьских дітий єсть лише місцеве, але не кождий Японець розуміє обставини, а всі уважають місцеві прояви противяпоньскі загально американьскими.

В Німеччині, особливо в політичних і маринарских кругах, заволоділа радість з причини зменшеня морских сил анлїйских в чинній службі. Один з адміралів заявив кореспондентови бюра Райтера, що кождий німецкий офіцир приймив заяву лїберального анґлїйского правительства з незвичайним вдоволенєм. За кождим анґлїйским кораблем, відставленим до резерви, збільшає ся скорість переведеня маринарскої програми Німеччини, бо кораблї в резерві мусять значно утерпіти на бездільности. Просто сьмішна річ уявляти собі, що фльота може бути в добрім станї готовости, коли значна часть кораблів полишає ся без повної хочби лиш мирної залоги. Така ощадність дуже невідрадна. Німеччина, що єсть суперничкою Анґлії, бачить з правдивою радостию, що лїберальне правительство важило ся на таку річ. Супротив своєї власної воєнної маринарки Німеччина держить ся засади, що готовість кождого корабля повинна бути першим і безнастанним старанем адміраліциї, а одинокий спосіб на те єсть безнастанна практика на мори. Коли лиш лїберальний анґлїйский кабінет вспів удержати ся при власти досить довго, то здійстнять ся найгорячійші бажаня німецкої адміраліциї. Німецка морска сила буде рости в міру, як анґлїйска буде слабнути — а внаслїдок того голос німецкої дипльоматиї буде мати більше значіня в міжнародних справах. Отже тепер німецке правительство буде працювати з подвійною енерґією коло доведеня фльоти до найбільшої вправи — неконечно в цїлях безпосередно воєнних.

З Константинополя доніс телеґрафічно до Frankf. Ztg. професор Бір, котрий виїздить по шеститижневім побутї з султаньского двора, про стан здоровля турецкого султана. Після дра Біра, здоровлє султана тепер під кождим взглядом вимково знамените, так що дальша опіка показала ся злишною. Всї поголоски про якусь невилїчиму недугу нирок цїлковито видумані. Султан терпів на легкий нежит міхуря, якого набавив ся внаслїдок сильного перестудженя. Однако поважнійшим наслїдкам в пору заряджено.

Новинки.

Львів, дня 2-го падолиста 1906.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав інспекторови судовому в міністерстві справедливости Адольфови Червиньскому і радникови краєвого правительства в Опаві Йосифови Каспшикевичеви титул і характер радників Двору.

— **Ревізия ґрунтових книг.** Оногди приняла палата послів в третім читаню закон про реформу ґрунтових книг в Галичинї і на Буковинї. Як відомо, в обох тих краях незгідність книг ґрунтових (так званого стану табулярного) зі станом фактичного посїданя єсть страшно велика, — особливо при селяньских посїлостях, — а ся незгідність єсть жерелом неустанних, безчисленних процесів. Найбільше шкідливою єсть в тім взглядї незгідність при так званих фікцийних співвласностях, які полягають на тім, що посїлість фактично подїлена між поодиноких властителїв, єсть в книзї ґрунтовій вписана яко їх спільна власність. Отже новий закон має на цїли спростувати книги ґрунтові згідно з правним станом фактичного посїданя, а головно ходить о се, щоби усунути ті фікцийні співвласности і на будуче зарадити сему лиху. Всї парцелї, що до котрих заходить фікцийна спільна власність, будуть вилучені і заінтабульовані на фактичних властителїв. На будуче не вільно буде творити тих фікцийних співвласностий і заборонене буде удостовірюванє (леґалїзоване) підписів на актах правних, установляючих таку фікцийну співвласність. Спростоване ґрунтових книг буде переводити ся на місци, в кождій громадї окремо, на кошт держави, через визначених до того самостійних судиїв яко комісарів місцевих і при помочи ґеометрів. Коли би самі сторони зараз на місци не згодили ся добровільно на спростоване стану табулярного, то справа буде віддана на дорогу судову. Припускають, що вже на весну слїдуючого року розпічнуть ся комісийні чинности на підставі сего нового закона і в тій цїли правительство заіменує на початок 30 комісарів льокальних, а в міру поступу працї їх число буде постепенно збільшати ся.

— **Як виглядає тепер Порт Артур.** Один з німецких промисловців, що був недавно в Порт Артурі, так описує его в „Frankf. Ztg.“: Вїзд до пристанї нагадує наглядно ту борбу, яка тут вела ся. З одної сторони видко виставаючі понад филями останки російскої канонїрки, дальше щогли суден затоплених Японцями, щоби замкнути вхід до пристанї. Я висїв на беріг в пустенній части міста коло пристанї, в котрій не стрітив нікого, крім кількох Хінців і Японців. Хіньска дорожка завезла мене до нового міста, де давнїйше жили Европейці. Ми минали заєдно купи румовища і розвалені доми. Майже на всїх домах в европейскій части міста видко слїди бомбардованя. Нїгде нема шиб у вікнах, в мурах видко иноді великі діри, а в земли коло них глубокі ями, які вирили 12-цалеві ґранати. В цїлій сїй части панує гробова тишина. Европейців остало ся в Порт Артурі не більше як десять, а заграничча торговля зовсїм підупала. Японцї не хотять впускати Европейців до міста, а самі займають ся лиш укріплюванєм горбів.

О залагодженю інтересів торговельних, в яких я тут прибув, не було й бесїди. Не позіставало менї нічого иньшого, як забрати ся до повороту. Перед тим ще оглянув я 203-метрову гору, по страті котрої Росияни не могли вже довше держати кріпости. З тої гори красний вид на порт і місто. На тій горі погибло звиш 20 тисячів Японців. Ще цікавійше представляють ся форти 2 і 3 здобуті Японцями. Вид страшного знищеня, якого тут наробила новочасна артилерия, позістане на завсїгди в памяти. Коли видить ся лежачі тут ще денеде ґранати 12-цалеві, що важать по 250 фунтів, можна зрозуміти, як трудно було Росиянам удержати ся. У форті ч. 2 стоїть ще одна велика пушка з люфою відорваною до половини. Задержали ся ще коритарі і каземати, в котрих пережила кілька місяців російска залога, підкоп, котрим остаточно Японцї добули ся до форту і каземата, в котрій згинув ген. Кондратенко. Довкола форту лежать ще зелїзні плити, за котрими крили ся Росияни; богато з них подіравлених і поґнутих, мов би були з тектури, а не з зелїза. Ми виділи також останки ручних ґранатів, котрі під конець облоги виробляли Японцї з коробок від консервів. Японцї основали в Порт Артурі дуже інтересний музей воєнний, в котрім зібрали все, що було ужите до оборони і здобутя кріпости, почавши від карабіна аж до великої пушки облогової, від ручного ґраната до великої плаваючої міни. Все те нагадує недавну завзяту борбу так важну в своїх наслїдках.

— **Дрібні вісти.** Австрийске товариство для поборювання пяньства передало комісиї виборчій зазив з просьбою, щоби в дни, коли відбувають ся вибори до Ради державної, в місцях вибору і окруженю була заборонена продаж алькогольних напитків як подрібно так і в закоркованих фляшках. А яка рада на то, коли виборці та всїлякі аґітатори самі собі принесуть такі напитки? — Бурмистром міста

— Добре, отже вичеркнім той барак і знаряди — сказав Бішов. — На щасте ми позбули ся тих благородних добродіїв з Хіни. Мене брав великий страх, що они стануть домагати ся заплати.

— Може яких трийцять кулїв остало ся в другім бараку і я вже з ними переговорював — говорив Шарль дальше. Они готові помагати нам при розбираню будинків, коли ми їм даруємо за то один барак і всїлякий материял. Відтак спекулюють тоті злодюги мабуть і на то, що ми не зможемо забрати з собою наші запаси провіянту.

— Що за страшенна гадка — відозвав ся на то Кляй — зносити тут стацию! Щож ми маємо почати з тим материялом?

— Можемо будинки перенести там, де поклади золота і там їх на ново поставити. Купців знайдемо там зараз і то за зовсїм добру цїну, дістанемо бодай тілько гроший, щоби можна дістати ся до Брісбен.

— Ну, а звідтам — куди? За перевіз до Европи треба богато заплатити.

— Поки що ми тут приковані і не позістає нам нічого, як хиба стати робітниками в копальнях золота. До самостійного підприємства брак нам закладового капіталу.

— Мої панове, я гадаю, що нам би зробити інвентар — пригадував Кляй знову. — Отже що тут маємо? Чотири бараки з уряджєнем; десять кільометрів вибудованої зелїзниці, за котру нам ніхто нічого не дасть, бо шини і пороги не мають вартости, позаяк дерева в евкаліптусових лїсах можна знайти, кілько хто схоче. Дальше позістають нам ще запаси провіянту, двайцять критих і двайцять отвертих ваґонів і дві льокомотиви.

— Критих ваґонів, бодай горішної части, позбудемо ся борзо, бо їх відкуплять від нас копальники золота. З такої ваґонової скрині можна собі легко зробити малу хатчину, на тім зробимо ще й добрий інтерес — казав Шарль.

— Мої панове, але чи годить ся нам дійстно розтрачувати в той спосіб інвентар зелїзниці? — спитав Бішоф.

— Страшенне питанє! То знов правдиві швабскі жалї — глузував Кляй. — Підприємці лишили нас тут серед пустинї, та ще й самі нам писали, щоби ми собі задержали інвентар. Отже то наше право. А відтак мій честний швабский товаришу і чоловіче мягкого серця, коли ми звідси підемо а бараки лишимо, то Хінцї їх завтра розберуть; отже чи сяк чи так то они пропали.

— Держім ся нашого списуваня інвентаря! — пригадував Шарль. — Отже дві льокомотиви. А що зробимо з тими льокомотивами?

— Возьмемо їх собі на памятку — сьміяв ся Кляй. Кождий сховає собі одну до кишенї від камизельки.

— Лиш не робіть собі жартів, Кляю, справа занадто поважна. Щож зробимо з льокомотивами? Таж они найцїннїйші зі всего, що маємо.

— Ви хотїли сказати н а й б е з ц ї н н ї й ш і, мій честний друже. Все инше має більшу вартість як льокомотиви. Мусимо їх хиба лишити і мабуть ніхто їх невкраде, бо льокомотив не може ніхто до нічого ужити. Заржавіють, стануть до нічого і пісок їх засипле, особливо же коли оселю копальників перенесуть і коли в копальни не стане золота. Суть такі зловіщі пророки, котрі кажуть, що оселя копальників не побуде вже й три місяці на сім місци, бо золота щораз менше.

— Тим більше мусимо старати ся роздобути собі гроший. Щож би нам з того прийшло, як би ми взяли ся копати золото? Тоді по трох місяцях були би ми в ще гіршім положеню як тепер.

Увійшов хіньский кухар і спитав, чи готовити обід ще й для тих трийцяти кулїв, що остали ся на стациї, хоч они й не роблять.

— Вари, вари й для своїх жовтих боксерів — сказав Шерль, що був начальником стациї — чейже самі не з'їмо соленого мяса, оно й без того досить недобре. Дай людем тілько мяса, кілько хотять, та й рижу. Та й нам звари порядну порцию.

(Дальше буде).

Коломиї на місце пок. Витославского вибрано п. Івана Клеского, властителя дібр і реальности в Коломиї; асесорами вибрано дра Леся Кульчицкого та Івана Стадниченка. — Добра Циків і Гутиска в золочівскім повіті купив від С. Наґельберґа п. Константин Ворошиньский з Олеська. — З помешканя п. Тілль при ул. Городецкій невисліджені доси злодії вкрали біжутериї вартости 420 корон а именно золотий годинник, золотий ланцушок, перстені і т. п. — П. Кобековій вкрали злодії в церкві ОО. Єзуітів полярес з 114 коронами і білєтом до театру, а у Виділі краєвім з передної комнати департаменту II. вкрадено зимове пальто на шкоду п. Иосифа Чайківского. — Михайло Кмит зі Щирця повідомив поліцию, що єго жінка забравши єму 400 корон і рецепіси на видані на зелізницю пакунки, втекла з двірця у Львові, де на ню ждав тесля Иосиф Брайтмаєр, з котрим она мала любовні зносини. Кмит виїхав був перед кількома роками до Америки, де доробив ся трохи гроша і недавно тому вернув до краю по жінку, котра тимчасом знайшла собі иншого.

— **За померші душі.** Для львівских і позальвівских жебраків був вчерашний день Всіх сьвятих після латиньского обряду днем обильного жнива а заразом і днем чудесного виліченя деяких калік, бо многі, що з покорченими ногами і руками або таки й без рук збирали на кладовищи і на улицях милостиню, могли відтак по обильнім жниві піти на відпочинок до шинків і тут трохи забавити ся. Тут то й показало ся чудо: многим покорчені і покривлені ноги знов випростували ся; руки тим, що їх від уродженя не мали, знов повідрастали, покривлені пальці таки самі від себе ловили за чарку і настала така загальна веселість і радість, що аж мусїла вмішати ся поліция та арештувала аж 11 таких чудесно вилічених і розрадуваних жебраків.

— **Тов. руских ремісників „Зоря“ в Жовкві** — пишуть звідтам — в злуці з иншими товариствами приступає до будови великої салї театральної, якої брак в послїдних часах так дав відчути ся. Щоби не простягати жебрачої руки по лепти, яких у нас і годї вже видерти, видїл товариства рішив дати ряд аматорских вистав. І так дня 4-го падолиста кружок аматорів грає штуку Квітки-Основяненка „Сватаня на Гончарівці“, а вже 11. падолиста штуку Григ. Цеглиньского „Ворожбит“. Надто в приготованю є в найблизшім часі „Вечір сьміху“ з танцями і льотериєю фантовою як і цїлий ряд нових вистав.

— **Велика крадїж в готели.** Зі Стрия доносять, що тамошнім готели Кернера украдено в середу купцеви з Озерян, Як. Ляндесберґови готівку в квоті 5200 корон, векслї на квоту 4000 корон і годинник з ланцушком.

— **Огнї.** В Сокольниках під Львовом згоріли вчера около 4 год. пополудни 4 загороди з 6 будинками і всїма запасами збіжа. — З Ярослава доносять, що у фабрицї цукорків і медівників удало ся при послїдній пожежи уратувати кілька будинків, в котрих вже від слїдуючого дня розпочала ся як день так ніч робота, щоби мати готовий товар на день сьв. Николая і на Різдво. Фабрика буде на ново вибудована.

— **Рабунок на дорозї.** На купця з Бібрки, Іср. Шляйхера, що повертав дня 25 м. м. зі Львова до дому напав на дорозї коло Сихова якийсь високий опришок, худий, з ясним волосєм. Напастник вхопив при тім з воза 5 поставів сукна і 2 голови цукру та щез в нічній пітьмі. Імовірно мав він спільника, з котрим поніс зрабовані річи в напрямі Львова.

† **Померли:** Онуфрий Семіон, парох в Пістини, станиславівскої епархії, упокоїв ся дня 25 жовтня с. р. в 73-ім роцї житя і 49-ім сьвященьства. — Мария з Парольских Олексієва, жінка пароха в Поршні коло Львова, упокоїла ся дня 31. жовтня.

Телєґрами.

Відень 2 падолиста. Нинї о 8 год. рано удав ся Цїсар до церкви оо. Капуцинів і молив ся над домовиною Цїсаревої, Арх. Рудольфа, своїх родичів і брата. Відтак удав ся до Бельведеру, де зложив кондоленцийну візиту Арх. Францови Фердинандови. Монарх побув там чверть години.

Відень 2 падолиста. Нинї появило ся надзвичайне виданє часописи Wiener Ztg. в чорних рамцях, а урядова часть містить в собі вість о смерти Арх. Оттона.

Відень 2 падолиста. Мінїстер війни Шинайх — як доносить Fremdenblatt — виїхав вчера вечером до Будапешту, щоби зложити візиту членам угорского правительства.

Відень 2 падолиста. При премієвім тягненю льосів з 1860 р. головна виграна 600.000 корон припала на льос серия 4267 ч. 12; виграна 100.000 корон припала на льос серия 16.675 ч. 10 а 50.000 корон на серию 13.126 ч. 16.

Відень 2 падолиста. Часописи доносять, що мінїстер торговлї Форшт має ся лїпше. Вчера міг вже встати з постелї.

Відень 2 падолиста. До часописий доносять з Букарешту, що чутка о тяжкій недузї короля Кароля єсть неоправдана. Проф. Норден сконстатував лиш катар жолудка.

Будапешт 2 падолиста. Від вчера рух на міскій зелїзници нормальний. Більша часть робітників вернула до роботи.

Варшава 2 падолиста. Онгди розбирав воєнний суд справу студентів львівскої полїтехніки Медарда Довнаровича, Мечислава Пйонтковского і Зиґмунда Рачиньского обжалованих до належаня до польскої партиї социялїстичної а Рачиньский був крім того обжалований о замах ва жандарма. Рачиньского засуджено на $7^1/_2$ лїт тяжких робіт, Довнаровича на 3, Пйонтковского на 2 роки.

Варшава 2 падолиста. Справу висших заведень наукових в Царстві польскім відложено на просьбу самого Столипина аж до скликаня Думи державної.

Петербург 2 падолиста. (П. А.) Головна управа вязниць наміряє з весною 1907 устроїти в Шлїсельбурґскій кріпости, котра з під управи мінїстерства війни переходить під управу мінїстерства справедливости, вязницю з роботами примусовими для 350 вязнів.

Ковно 2 падолиста. Отворено тут читальню і бібліотеку литовско-католицку основану духовеньством.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6 15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалы
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6 10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_6$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$ до $^{30}/_9$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5 45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалы (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалы (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білєти їзди як і всякі инші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими условями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

вильокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядження.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).